

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 178/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojмира Mamojku a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Viktóriou Žvachovou, Včelárska 21, Bratislava, pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, bližšie nekonkretizovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 126/2005, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 236/2018 z 8. apríla 2019 a postupom, ktorý mu predchádzal, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a napadnutého uznesenia, sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, bližšie nekonkretizovaného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 126/2005 (ďalej len „napadnuté konanie“), uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 236/2018 z 8. apríla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý mu predchádzal.

2. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uviedla, že 10. júna 2016 podala dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 430/2013 z 9. marca 2016, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 126/2005 zo 7. januára 2013, ktorým súd určil, že závet poručiťky, v ktorom ustanovila sťažovateľku za závetnú dedičku, je neplatný. Dovolanie si sťažovateľka pre krátkosť času koncipovala sama, keďže jej vtedajší právny zástupca nejavil o vec záujem a po neúspechu v odvolacom konaní odmietol spísať dovolanie a ďalej sťažovateľku zastupovať. Ďalší oslovení advokáti podľa sťažovateľky takisto odmietli spísať dovolanie.

3. Uznesením č. k. 7 C 126/2005-580 z 13. júna 2016 okresný súd vyzval sťažovateľku na odstránenie väd dovolania, a to na doloženie plnej moci udelenej advokátovi v lehote 10 dní od doručenia uznesenia. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, v ktorom navrhla predĺženie uvedenej 10-dňovej lehoty na lehotu 15 dní od doručenia rozhodnutia Centra právnej pomoci o žiadosti sťažovateľky

o ustanovenie advokáta. Podľa nej krátkou 10-dňovou lehotou ju okresný súd dostal do ťažko riešiteľnej situácie.

4. Sťažovateľka sa 31. októbra 2016 dohodla na zastupovaní s advokátskou kanceláriou LG Legal, s. r. o., konajúcou advokátkou JUDr. Luciou Gálovou. Podľa tvrdenia sťažovateľky plnomocenstvo v ten istý deň odniesla okresnému súdu jej priateľka [REDACTED]. Rovnako ho mal na súd poslať aj zvolený advokát.

5. Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky z dôvodu nepredloženia plnomocenstva na zastupovanie advokátom.

6. Sťažovateľka vytkla porušenie svojich práv postupom okresného súdu, ktorý vec predložil na rozhodnutie najvyššiemu súdu bez toho, aby jej odvolanie proti uzneseniu na odstránenie väd dovolania predložil na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Poukázala aj na to, že okresný súd nezaložil do súdneho spisu plnomocenstvo pre advokátku JUDr. Gálovú (LG Legal, s. r. o.). Sťažovateľka tiež vytkla, že najvyšší súd odmietol dovolanie s poukazom na jej procesnú pasivitu s odôvodnením, že neboli splnené podmienky konania, pričom nevzal do úvahy podané odvolanie proti uzneseniu na odstránenie väd dovolania. Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd mal spis vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie vo veci jej odvolania. Sťažovateľka konštatovala, že uznesenie na odstránenie väd dovolania nenadobudlo právoplatnosť, pričom zároveň vady odstránila predložením plnomocenstva pre advokátsku kanceláriu LG Legal, s. r. o.

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], bytom [REDACTED] [REDACTED] podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1 Cdo 236/2018 zo dňa 08.04.2019 a konaním, ktoré mu predchádzalo a konaním Okresného súdu Bratislava III vo veci vedenej pod sp. zn. 7C/126/2005 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. I Cdo 236/2018 zo dňa 08.04.2019 a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR a Okresný súd Bratislava III sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ■ trovy konania v sume 346,26 EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na účet právnej zástupkyne advokátky JUDr. Jany Viktórii Žvachovej.“

8. Vec sťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 bola vec predbežne prerokovaná v treťom senáte ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

16. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

18. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

19. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

20. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

III.

Právne posúdenie vecí ústavným súdom

21. Sťažovateľka sa svojou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom k porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní, napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky z dôvodu nepredloženia plnomocenstva na zastupovanie advokátom a postupom, ktorý mu predchádzal.

22. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vytkla predovšetkým skutočnosť, že okresný súd predložil vec na rozhodnutie najvyššiemu súdu bez toho, aby jej odvolanie proti uzneseniu na odstránenie väd dovolania č. k. 7 C 126/2005-580 z 13. júna 2016 predložil na rozhodnutie odvolaciemu súdu, toto uznesenie podľa nej nenadobudlo právoplatnosť, pričom zároveň vady mala odstrániť predložením plnomocenstva pre advokátsku kanceláriu LG Legal, s. r. o., okresnému súdu.

23. K predmetným námietkam ústavný súd uvádza, že preskúmal podanie sťažovateľky zo 7. júla 2016 doručené okresnému súdu 8. júla 2016 označené ako „*Odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu v Bratislave III sp. zn. 7C/126/2005-580 zo dňa 13.06.2016*“, pričom z jeho obsahu vyplýva, že sťažovateľka namieta iba príliš krátku lehotu na odstránenie väd dovolania, opisuje okolnosti odôvodňujúce predĺženie lehoty a navrhuje predĺženie 10-dňovej lehoty uvedenej v uznesení č. k. 7 C 126/2005-580 z 13. júna 2016 na 15 dní od doručenia rozhodnutia Centra právnej pomoci o jej žiadosti o ustanovenie advokáta.

24. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že uvedené podanie sťažovateľky označené ako odvolanie, v ktorom iba žiadala o predĺženie lehoty na odstránenie väd dovolania, bolo podané už za účinnosti zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), kým podanie jej dovolania i výzva okresného súdu realizovaná uznesením č. k. 7 C 126/2005-580 z 13. júna 2016 spadajú

do obdobia účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

25. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

26. Podľa § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

27. Podľa § 241 ods. 1 druhej vety OSP dovolateľ musí byť zastúpený advokátom, pokiaľ nemá právnické vzdelanie buď sám, alebo jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná.

28. Podľa § 241 ods. 4 OSP súd prvého stupňa vyzve toho, kto podal dovolanie, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné dovolanie alebo dovolanie, ktoré neobsahuje náležitosti podľa odseku 1, v určenej lehote doplnil alebo opravil. Ak sa aj napriek výzve súdu v lehote desiatich dní dovolanie neopraví alebo nedoplní, predloží súd prvého stupňa dovolanie na rozhodnutie dovolaciemu súdu.

29. Podľa § 447 písm. e) CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak neboli splnené podmienky podľa § 429.

30. Okresný súd teda v súlade s § 241 ods. 4 OSP vyzval sťažovateľku na doplnenie jej dovolania a poučil ju o následkoch neodstránenia väd dovolania.

31. Najvyšší súd v podstatnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol:

„Civilný sporový poriadok upravuje osobitnú podmienku dovolacieho konania, ktorá spočíva v tom, že dovolateľ bez právnického vzdelania musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 prvá veta v spojení s § 429 ods. 2 písm. a/ CSP). Pokiaľ

dovolateľ nie je zastúpený advokátom, ide o vadu konania, ktorá je odstrániteľná, avšak len dovolateľom.

6. V danom prípade súd prvej inštancie uznesením vyzval žalovanú, aby odstránila nedostatok predmetnej osobitnej podmienky dovolacieho konania (č. 1. 580 spisu). Následne žalovaná požiadala súd prvej inštancie o predĺženie stanovenej lehoty (z 10 - dňovej na 15 - dňovú lehotu) na doplnenie požadovaných nedostatkov, nakoľko si podala žiadosť do Centra právnej pomoci o ustanovenie advokáta (č. 1. 583). Dňa 8. septembra 2016 Centrum právnej pomoci vydalo rozhodnutie o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci žalovanej, a to z dôvodu, že nespĺnila v stanovenej lehote všetky podmienky, ktoré ustanovuje § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13. septembra 2016. Vyššie uvedené informácie boli poskytnuté Centrom právnej pomoci (č. 1. 605), a to na žiadosť súdu prvej inštancie (č. 1. 602).

...

8. Najvyšší súd konštatuje, že v dôsledku procesnej pasivity dovolateľky zostala nespĺnená osobitná podmienka dovolacieho konania (§ 429 ods. 1 CSP) a nenastali také právne účinky, v dôsledku ktorých by bolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum.“

32. Z citovaného odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplývajú sťažovateľkou nijako nespochybnené skutočnosti, že 8. septembra 2016 Centrum právnej pomoci vydalo rozhodnutie o nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci sťažovateľke, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13. septembra 2016. Sťažovateľka vo svojom podaní zo 7. júla 2016 navrhla predĺženie 10-dňovej lehoty uvedenej v uznesení č. k. 7 C 126/2005-580 z 13. júna 2016 na 15 dní od doručenia rozhodnutia Centra právnej pomoci o jej žiadosti o ustanovenie advokáta. Z uvedeného vyplýva, že samotnou sťažovateľkou navrhovaná predĺžená 15-dňová lehota uplynula 28. septembra 2016 (počítaná od 13. septembra 2016, keď rozhodnutie Centra právnej pomoci o žiadosti sťažovateľky nadobudlo právoplatnosť), pričom sťažovateľkou deklarované plnomocenstvo pre advokátsku kanceláriu LG Legal, s. r. o., ktoré malo byť doručené okresnému súdu, je datované až na 31. október 2016, teda po uplynutí sťažovateľkou navrhovanej predĺženej lehoty. V popísaných okolnostiach ústavný súd nepovažuje sťažovateľkinu argumentáciu o tom, že okresný súd nepostupoval správne,

keď jej odvolanie nepredložil odvolaciemu súdu, za ústavne relevantnú. Z hľadiska možného dopadu eventuálneho nesprávneho postupu okresného súdu po podaní odvolania sťažovateľky na jej základné právo na súdnu ochranu a na jej právo na spravodlivé súdne konanie je v konkrétnych súvislostiach prejednávanej veci podstatné iba to, že do 31. októbra 2016 nebolo o jej dovolaní rozhodnuté.

33. Pokiaľ následne sťažovateľka argumentuje, že zabezpečila prostredníctvom svojej priateľky [REDAKOVANÉ] predloženie plnomocenstva z 31. októbra 2016 pre advokátsku kanceláriu LG Legal, s. r. o., okresnému súdu a že okresný súd nezaložil predmetné plnomocenstvo do súdneho spisu, ústavný súd k tomu uvádza, že predmetné tvrdenia sťažovateľka hodnoverne nepreukázala. Okolnosti predloženia uvedeného plnomocenstva okresnému súdu sú iba v rovine tvrdení a na kópii plnomocenstva priloženej k ústavnej sťažnosti absentuje prezentačná pečiatka okresného súdu. Pokiaľ ide o k ústavnej sťažnosti priložené podanie [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], z 5. júla 2019, adresované okresnému súdu, v ktorom opisuje okolnosti udelenia plnomocenstva z 31. októbra 2016 a uvádza jeho osobné odovzdanie do podateľne okresného súdu, toto podanie nemožno považovať za dôkaz doručenia plnomocenstva okresnému súdu. Podanie nemá charakter čestného vyhlásenia a ani z neho nevyplýva, že by si podávajúca bola vedomá následkov nepravdivého čestného vyhlásenia.

34. Z uvedených dôvodov ústavný súd nemohol priznať sťažovateľkinej argumentácii ani dôkaznej situácii, ktorú predloženými prílohami svojej sťažnosti navodila, dôvodnosť a relevanciu vyššiu než opisu a hodnoteniu skutkového stavu (konštatovaná procesná pasivita sťažovateľky), ktorý za základ svojho napadnutého uznesenia pojal najvyšší súd a ktorý právne posúdil tak, že „zostala nesplnená osobitná podmienka dovolacieho konania (§ 429 ods. 1 CSP)...“. Závery najvyššieho súdu sú v napadnutom uznesení riadne zdôvodnené a uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti.

35. Ústavný súd vzhľadom aj na uvedené nezistil také zásahy do práv sťažovateľky, a to ani zo strany okresného súdu ako ani zo strany najvyššieho súdu, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Rovnako nemožno dospieť ani

k záveru, že by bol výklad okresného súdu a najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľkou označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

36. Ústavný súd tak dospel k záveru, že medzi napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež jej právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie ňou označených práv.

37. Pokiaľ sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti napáda aj postup najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že tento postup bol uzavretý, a teda aj konzumovaný samotným rozhodnutím najvyššieho súdu.

38. Na základe uvedených skutočností ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

39. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, vzhľadom na už uvedené skutočnosti nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto základného práva.

40. Sťažovateľka sa v petite ústavnej sťažnosti domáha aj vyslovenia porušenia práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, avšak bez toho, aby ich bližšie špecifikovala, keďže uvedeným ustanovením sa priznáva viacero základných práv (základné právo na verejné prerokovanie veci, základné právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníka konania, základné právo na právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, základné právo na právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom). Sťažovateľkina sťažnosť tak nespĺňa náležitosť podľa § 123 ods. 1 písm. c) zákona o ústavnom súde, ktorý vyžaduje, aby v sťažnosti bolo riadne označené základné právo a sloboda, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí.

Z popísaného nedostatku sťažnosti kontinuálne vyplýva aj ďalší, spočívajúci v tom, že sťažovateľka ústavne relevantným spôsobom neodôvodnila porušenie niektorého zo základných práv plynúcich z čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní a napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Ústavný súd konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľa uviesť nielen konkrétne skutkové, ale aj konkrétne právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Keďže ústavná sťažnosť neobsahuje v tomto smere relevantné odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

41. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde). Osobitne to platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (m. m. III. ÚS 334/09).

42. Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia ústavnej sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie ústavnej sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.).

43. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

44. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2020

Mojmír Mamojka
predseda senátu